

Demà faig 18 anys. No és que em vingui de nou, fa temps que ho sé, però sabia que, arribat l'hora, em costaria. No vull decebre ningú ni estar per sota de les expectatives creades però estic convençut que és el moment apropiat. Què passaria si deixes escapar l'ocasió? Què seria de la meva vida? I de la seva? Què pensarien els meus amics si després, amb el temps, descobrissin que els ho he amagat? I els pares? Fer-los-ho saber ara serà un tràngol, si, però i si per un excés de covardia ara ho callo, després, no es sentiran en fals? Traïts? Desconcertats? Fa molt de temps que hi dono voltes. Per ser honest, els aniversaris sempre han estat un petit malson. No per l'aniversari en si – va estar molt bé fer-ne deu i dotze; Els quinze van ser genials; I als disset ja no cabia dins ; - sinó perquè sabia que a cada aniversari s'apropava el que arriba demà. Un fet que no puc eludir. No tinc opció. No vull opció. Malament aniré per la vida si la primera decisió que he de prendre i la primera cosa realment important que he d'explicar ja em duen a no ser valent. Valent? No, no sóc ni vull ser valent. Vull ser jo. Ho tinc programat. Ho sé. Si no ho faig així, encara ho deixaré per última hora i puc perdre l'oportunitat i encara seria pitjor. Primer ho diré als pares, a l'hora d'esmorzar. I després als amics. Amb aquests serà més fàcil: Un whats, un post al Facebook i un snapchat seran suficients. Ho entendran. Fins i tot alguns diran que sóc el putu amo. Els pares, ho sé, necessitaran més temps per reaccionar. Al migdia potser just començaran a notar-se la pell. No hi puc fer res. La resta, tot el que em cal per no fallar prou que m'ho van ensenyar. Ja ho tinc tot a punt però, per si de cas, faré un assaig. És de les coses bones que m'han ensenyat tant a l'escola com a casa: No facis res que no hakis provat a abans. A veure doncs; On tinc el mirall? Aquí, hi vaig. Hola sóc jo, avui faig 18 anys i us he de dir que no sóc el que semblo ni el que us penseu, tampoc vull que penseu que us he estat enganyant, però és que s'escau que, avui, en el transcurs del dia que faig divuit anys, tornaré al meu estat natural. Ja no seré més jo, perquè jo realment **sóc**.... Ningú va entendre res. El van buscar per tot arreu el dia del seu aniversari. Ni rastre. Enlloc. De bon matí ja no el van veure. I això que la la nit anterior res no feia sospitar res. Se'l veia tan content a punt dels seus 18! Ningú va notar res? Alguna cosa estranya? A la seva habitació tot en ordre, els mobles, el llit, el Mac, fins i tot l'smartphone. Tot al seu lloc degudament descendreçat. Davant del mirall, a terra, la caràtula del seu videojoc predilecte. Mira que se'n hi havia passat d'hores i hores i nits jugant-hi. I amb un domini excepcional. Com n'estava de content quan explicava les seves victòries online. Semblava que li anés la vida!. Callats, els pares, miren amb cara d'interrogació la caràtula que sostenen als dits. No se l'havien mirat mai. Els pares ja ho fan, no fan mai cas de tot això dels videojocs... Els seus ulls s'esbatanen quan, per primer cop, se la miren bé i veuen, barrejat amb els protagonistes del joc que posen triomfants a la portada, el seu fill abraçat a ells i que, des de la caràtula estant els fa l'ullet i els diu... "Pares, va estar genial ser fill vostre...! Us ho volia dir en persona però per alguna raó estranya la nit abans els fets es van precipitar i vaig tornar al meu món real. Sóc un personatge de videojoc. O... potser no n'era, però me'n hi he tornat... Coses del món digital. Aquest és el meu món. No patiu, tard o d'hora havia de passar." Seguiu amb la vostra vida que jo seguiré passant pantalles. Sempre que vulgueu, em trobareu aquí. El vostre fill, que us estima.!